

kan forlanges taget Strandsyn af en Mand, hvis Ejendom ikke gaar ud til Kysten og denne saa kan forlange, at den vedkommende Ejer heller ikke selv maa borttage Sten o. s. v., men naar Bestemmelsen forandres lidt, tror jeg ikke, det har saa meget at sige. Der staar: „Nedlægges Forbud, omfatter det ogsaa den tilsvarende Strækning af den udyrkede og for Græs-vækst blottede Strandbred.“ Naar det kommer til at hedde: „Naar Forbudet nedlægges, kan det ogsaa omfatte den tilsvarende Strækning af den udyrkede og for Græs-vækst blottede Strandbred, saafremt Strandsynsmændene maatte finde det nødvendigt, forekommer det mig, at der da ikke er saa stor Fare ved denne Bestemmelse. Og hvad det sidste Punktum i Paragraffen angaar, om at Forbudet ikke omfatter løse Smaasten, som opsamles med Haanden, er det nærmest kommet ind, som det ogsaa er blevet udtalt, fordi mange Fiskere have fundet sig brøstholdne ved ikke at maatte tage de Smaasten, der bruges til deres Net. Det forekommer mig ogsaa, at det har mindre at betyde, naar man lægger det i Strandsynsmændenes Hænder at bestemme, hvorvidt det maa tillades.

Lovforslaget har blandt andet en Fordel, der synes mig at være stor, nemlig at Bøderne ere hævede betydeligt, saa at de endog kunne gaa op til 300 Kr. I det hele taget omhandler jo Lovforslaget et vanskeligt Emne, og det fremgaar ogsaa af de Udtalelser, vi have hørt i Dag. Det er imidlertid et stort Spørgsmaal, om det ikke var rigtigt at gaa den Vej, som jeg har hørt en af vore største Jurister udtale sig for, nemlig at gøre det til Genstand for Politianordning, hvorvidt Stenfiskeri maatte finde Sted eller ej, saa at det aldeles ikke blev de private Lodsejere, men Politiet, der traf Bestemmelse i saa Henseende. Der vilde derved komme en ganske anden Sikkerhed ind i Forholdet, og Kysten vilde sikkert blive bedre fredet derved. Naar der f. Eks. paa en Kyst bor 30 Mennesker, og Kysten lider Skade, naar der ikke tages Strandsyn, kan det ikke nytte, at de 29 tage Strandsyn, naar blot een eneste mangler. Derimod forekommer en Bestemmelse, som den af den højtagede Jurist foreslåede, mig at være heldigere. I øvrigt er der, som sagt, saa mange Fordele ved dette lille Lovforslag, at jeg nødigt vil se det forkastet. Jeg ønsker, at det maa komme i et Udvalg, hvor det maaske kan forandres og forbedres noget.

la Cour: Loven af 1862 er særlig fremkommen paa Grund af, at Stenfiskerne gik for nær ind paa Land, navnlig paa de udsatte Steder, hvor Stenene vare blottede lidt, og tog dem bort, jeg ved f. Eks. for Aarhusbugtens, navnlig for Helgenæs, og disse fremskydende Punkters Vedkommende, at der tog Stenfiskerne Stenene bort, saa at Strømmen begyndte at tage bort af Kysten. Loven var vist en Beskyttelse for Lodsejerne over for Stenfiskerne, og angaaende det her foreliggende Lovforslag høre vi nu den ærede Minister udtale, at det er billigt, at Stenfiskerne komme til mere Ret, end de maaske have haft ifølge den gamle Lov. Jeg indser nu ikke, af hvilken Grund disse Stenfiskere skulde have Ret til at udnytte disse Sten og Materialier rundt om paa Kysterne. Dette Materiale er virkelig paa en vis Maade Statsejendom, og det, der tages bort, opbevares ikke til Eftertiden. Den Tid kan naturligvis komme, hvor Staten bliver nødt til at tage Sten fra en Del af sin Kyst, hvor de ere overflødige, og lægge dem hen paa en anden Del af Kysten, hvor de ere nødvendige. Jeg ser ikke, at der er Grund til at tage saa store Hensyn til disse Stenfiskere, som et æret Medlem (Olesen) vilde gøre gældende, under Hensyn til, at de ere opfødte og oplevede til det. Der er saa mange Ting, man er opfodt og oplevet til; men kan man ikke faa Føden paa denne Maade, maa man slaa ind paa en anden. Jeg kan forstaa, at det ærede 6te Medlem for 1ste Kreds (Oct. Hansen) finder det rimeligt, at naar man vil have Kysten beskyttet, skal ogsaa Strandbredden og Jorden mellem Strandbredden og det pløjede Land være beskyttet. Det er naturligvis skrevet, for at Lodsejerne, indtil de blive haardt trængte, skulle afholde sig fra at forlange, at deres Kyst sikres. Thi det er begribeligt, at have Lodsejerne en vis Fordel af at udnytte den tørre Strandbred og Materialierne der, krympe de sig vist længe for at forlange et Forbud nedlagt ud i Havet. Dette Forslag er maaske et lille Fremskridt fra det tidligere. Der er dog en Mangel ved det, og det er den, at naar der skal skabes et Fredningsbælte, overlades det til Synsmændene eller til en Landvæsenskommission eller ifølge dette sidste Forslag til Landbrugsministeren at træffe Bestemmelse derom, hvilket sidste jeg vilde anse for meget uheldigt; thi jeg antager ikke, at Landbrugsministeren kommer til Stede paa Aastedet og undersøger Forholdet. Disse